

ΟΣΙΟΥ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΤΟΥ ΛΕΠΡΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ"

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΔΕΣΜΑΤΙΚΗ ΔΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΛΕΠΡΟΥ
(ποίημα Ἰσιδώρας Μοναχῆς Ἁγieroθειτίσσης)

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ Δ'

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια:

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τοῦ Ἀνθίμου ταῖς ῥήσεσι, τοῦ ἐν Χίῳ ὑπήκουσας, Νικηφόρε πάντιμε, καὶ ἐβάδισας· τῶν Μοναζόντων τοῖς ἴχνεσιν, νηστείαν γάρ ἔστερξας, ἀγρυπνίαν σιωπῆν, καὶ εὐχὴν ἀδιάλειπτον· μὴ φεισάμενος, τοῦ λεπρῶντος σαρκίου σου στερρόφρον, ἀλλ' ἀσκήσει ἀπειργάσω, τοῦτο χιόνος λευκότερον.

Ἄλγηδόνας ἐν σώματι, ἐκ τῆς λέπρας ὑπέμεινας, ὡς Ἴωβ γηθόμενος, καρτερόψυχε· εἶτα ὀμμάτων σου πῆρῳσιν, μελῶν τε παράλυσιν, Νικηφόρε ἀλλ' ἀρθεῖς, μετεώρως ὡς εἶδε σε· ὁ Εὐμένιος, ὁ σεπτὸς μαθητῆς σου ὡς ὁ Παῦλος, κάλλη θεία ἐποπτεύσω, ὧν νῦν τρυφᾶς ἀγαλλόμενος.

Τῶν χαρίτων κειμήλιον, Νικηφόρε σε ἔγνωμεν, θησαυρόν πολύτιμον, μαργαρίτην τε· τῆς Ἐκκλησίας καί στήριγμα, διδάσκαλον ἔμπειρον, ἀενάου προσευχῆς, θλιβομένων παρήγορον· ταπεινώσεως, ἀκτησίας τε τύπον εὐωδίας, μυριπνόου σε ταμεῖον, κρήνην θαυμάτων ἀείρῃου τε.

Χριστωνύμων πληρώματα, ἑορτὴν νῦν χαρμόσυνον, συγκροτοῦντες ἄσμασιν, δεῦτε στέψωμεν· τόν Νικηφόρον τόν μάκαρα, τόν ἄρτι τελέσαντα, λέπρας τρίβον τὴν στενήν, καί τὴν κλῆσιν τοῖς πράγμασι· δικαιώσαντα, ὡς νικήσαντα κράτος τοῦ δολίου, καρτερία ἀνεudότω, τῶν ἀλγεινῶν καί τῶν θλίψεων.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τόν καλλίνικον στεφανίτην, τῆς οὐρανοῦ στρατολογίας, δεῦτε νικητικῶς πάντες καταστέψωμεν. Νικηφόρον τόν λεπρόν, ἀγογγύστως τόν βαστάντα τόν σταυρόν, τῆς πανωδύνου ἀσθενείας. Ὑπομονῇ οὖν μακρᾶ δοκιμασθεῖς, ὑπὲρ χρυσίου τοῦ προσκαιροῦ λάμπει, καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐδέξατο, ἐκ τῆς χειρός Κυρίου. Αὐτοῦ τὰς ἀριστείας ἀναμέλψωμεν, ἵνα κτησώμεθα πρέσβυν τοῦτον πρὸς Θεόν τόν παντοδύναμον, τοῦ δοῦναι πᾶσι ἰλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Τῶν ὑδάτων πᾶσα ἡ φύσις, ἀγάλλου νῦν φαιδρῶς καί σκίρτησον, καί σύ Ἰορδάνη ποταμέ, τὰ ρεῖθρα σου ἐν μεγαλωσύνῃ προετοιμάσον. Ἴδού γάρ ἐπὶ σέ, ἔρχεται τοῦ βαπτισθῆναι θελήματι, ὁ μέγας Βασιλεύς, καί τῶν Ἁγίων Ἅγιος Θεός, ἵνα σῶση καί ἀγιαση, τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν, καί ἐν πίστει βοῶντας· ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Εαρ ὡς θαυμαστόν, παθῶν ἐν τῷ χειμῶνι, ὁ θεῖος Νικηφόρος, ἀνέτειλε καὶ θάλψιν, μηνύει τὴν οὐράνιον.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Λέπραν τῆς σῆς σαρκός, βαστάσας Νικηφόρε, ὡς ὁ Ἰώβ γενναίως, σὺν τούτῳ ἢ ψυχὴ σου, Θεοῦ τῷ θρόνῳ ἴσταται.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Κρήτη ἐν σοὶ σκιρτᾷ, καὶ Χίος ἐπαγάλλει, σὴ μνήμη Νικηφόρε, τῶν οὐρανῶν δέ πᾶσαι, δυνάμεις συγχορεύουσιν.

Δόξα. (Τριαδικόν).

Πάτερ σὺν τῷ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι τῷ θείῳ, Μονάς ἢ Τρισαγία, νῦν ἐκ πιστῶν προσδέχου, τὸν ὕμνον τὸν τρισάγιον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Τέρπου ᾧ Βαπτιστά, θεόφρον Ἰωάννη, ἰδοὺ γάρ ὁ Δεσπότης, ἐκ σοῦ τοῦ βαπτισθῆναι, ἐν Ἰορδάνῃ ἔρχεται.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῷ

Ἰστώμεν στίχους στ' . καὶ ψάλλομεν τὰ ἀκόλουθα:

Ἦχος α' . Πανεύφημοι Μάρτυρες.

ῶς ἔαρ χειμῶνος ἐν καιρῷ, Νικηφόρου σήμερον, λεπροῦ ἢ μνήμη ἀνέτειλε· κρυμὸν σκεδάζουσα, τῶν παθῶν καὶ θάλψιν, ταῖς ψυχαῖς παρέχουσα, καὶ θείαν ἀληθῶς ἀγαλλίασιν, τῆς γῆς τό πρόσωπον, ὑπερκάλλως ὠραίζουσα, λαμπηδόσι πολιτείας κρείττονος.

Τῆς λέπρας ἀθλήσας τῷ πυρί, Νικηφόρε πάντιμε, ὑπὲρ χρυσίου διέλαμψας· Χριστοῦ τό ἄρρητον, ὑπεμφαίνων κάλλος, καὶ Αὐτοῦ γενόμενος, λαμπάς ἐπάνω ὄρους ἐκχέουσα, τό φῶς τό ἄδυτον, καὶ τῇ θείᾳ ἰλαρότητι, δαδουχοῦσα τῶν πιστῶν τό πλήρωμα.

Ἡ Κρήτη ἀγάλλου σόν υἱόν, Νικηφόρον βλέπουσα, λευχειμονοῦντα καὶ στέφανον· τῆς δόξης φέροντα, τῇ χωνεῖα λέπρας, χαλκευθεῖς γάρ ἔμεινε, ἀδάμαντος γεώδους στερρότερος, καὶ νῦν τόν ἄφθαρτον, διανέμει πλοῦτον ἅπασι, τοῖς τούς ἄθλους αὐτοῦ μακαρίζουσιν.

Ἦχος πλ. δ' . Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

ῶ τοῦ ἐξαισίου θαύματος! Ἐν τῇ λεπρώσει σαρκί, Νικηφόρος ὁ πάντιμος, Ἀγγέλων ἐπέφθασε, καθαρό-

τητα ἄμετρον· καθυπομείνας ἄλγη ἐπώδυνα· ἐν εὐφροσύνῃ νῦν ἐπαγάλλεται. Τούτου δεήσεσιν, ἱεραῖς Φιλάνθρωπε, τῆς χαρμονῆς, τῆς ἐπουρανίου σου, ἡμᾶς ἀξίωσον.

Χαίροις Νικηφόρε πάνσεπτε! Ὑπομονῆς ὁ κανὼν, καρτερίας ὑπόδειγμα, τελείας ἀσκήσεως, χαρακτήρ θεοτύπτος· τῆς ἐγκρατείας φίλος ἐράσμιος· ἀκτημοσύνης μέγας διδάσκαλος· ὕψος εἰς ἄρρητον, ἐν σαρκί αἰρόμενος, τοῦ οὐρανοῦ, εἶδες τὰ θαυμάσια, ὡς Παῦλος πρότερον.

Πύκτα εὐσεβείας ἄριστε, τοῦ πολυάθλου Ἰώβ, μιμητὰ προθυμότατε, Λαζάρου τοῦ πένητος, ἐν πληγαῖς ἰσοστάσιε· ἐν τῇ καμίνῳ λέπρας ὡς πρότερον· παῖδες οἱ θεῖοι ἔστης ἀνάλωτος· Χαίρων τε ἔμελπες, Νικηφόρε ὄνομα, τό τοῦ Θεοῦ, ὃν ὑπὲρ τῶν φίλων σου, ἀεὶ δυσώπησον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς εὐσεβείας τὸν ἐραστήν, τὸν τῆς καλῆς ἀθλήσεως πύκτην, ὑπομονῆς τό κεφάλαιον, Νικηφόρον τὸν σεβάσμιον, δεῦτε συμφώνως τιμήσωμεν. Οὗτος γάρ διελθὼν, διὰ πυρός καὶ ὕδατος, τῆς πανωδύνου λέπρας, ἐξῆλθεν εἰς ἀναψυχὴν εὐφρόσυνον. Καὶ τῇ χωνεῖα τῶν θλίψεων χαλκευθεὶς, ὑπὲρ χρυσοῦ διαλάμπει, πάντων ταῖς ψυχαῖς παρέχων, χαρμονὴν τὴν σωτήριον.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Δεῦτε σήμερον πιστοί, ὡς δοῦλοι τοῦ πάντων Θεοῦ καὶ Βασιλέως, φαιδρῶς προεορτάσωμεν, γηθόμενοι τῷ πνεύματι. Καὶ τῆς καρδίας τὰ ὄμματα, πρὸς Ἰορδάνην ποταμὸν εὐσεβῶς ἄρωμεν, ὅπως ἴδωμεν τὸν Ἰωάννην, ὡς δοῦλον

ὑπηκόως πορευόμενον τοῦ βαπτίσει τῇ χειρὶ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τοῦτω βοῶντες εἵπωμεν· μὴ διαλίπῃς πρεσβεύειν ὑπὲρ πάντων Βαπτιστά, ὅπως τῷ Κυρίῳ εὐπειθῶς δουλεύοντες, μισθὸν κομισώμεθα παρ' Αὐτοῦ, τὴν ἀνεκκλήτητον χάραν, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν οὐράνιον.

Εἵσοδος – Φῶς ἰλαρόν – τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐάν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὄλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 15).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει

αυτοῦς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν· καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πληρεῖς ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνεστε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7).

Δίκαιος, ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γάρ τιμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδέ θέντες ἐπὶ διανοία τό τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἦχος α'.

Τοῦ Χριστοῦ τόν ἀγαθόν καί πιστότατον δούλον, Νικηφόρον τόν μακάριον, δεῦτε πάντες ἐν ᾠδαῖς μακαρίζωμεν. Τό γάρ τάλαντον αὐτοῦ, φιλοπόνως ἐργασάμενος, ἐν καρτερίᾳ ἀρίστη, καί θαυμαστῇ ὑπομονῇ, εἰς ἑκατόν ἐπηύξησεν. Ὅθεν καί εἰσελθών, εἰς νυμφῶνα τῆς δόξης, πρεσβεύει σὺν δικαίοις πᾶσι, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἄστέρα τόν πάμφωτον, τόν ἐκ Κρήτης ἄρτι ἀνατείλαντα, καί πᾶσαν τήν κτίσιν, φωτί αὐτοῦ καινοπρεπεστάτῳ αὐγάσαντα, δεῦτε φωτωνύμοις ᾠδαῖς μεγαλύνωμεν. Νικηφόρον τόν θεόφρονα, χαίροις αὐτῷ λέγοντες, νιέ ἡμέρας ἀγλαόφωτε, ὁ τήν κλήσιν σου δικαιώσας ταῖς πράξεσιν, ὡς νικήσας τῆς σαρκός τό φρόνημα, καί στεφθεῖς τῷ τῆς δόξης διαδήματι. Δόξαν δός καί ἡμᾶς εὐρεῖν, τήν εἰς τούς αἰῶνας διαμένουσαν.

Ἦχος γ'.

Σχῆμα τό ἰσάγγελον, τῶν Μοναζόντων ἐτίμησας καλῶς, Νικηφόρε θεοτίμητε τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιε. Ἀγρυπνίαις γάρ πολλαῖς, νηστείαις καί προσευχαῖς, τήν

λεπρώσαν σάρκα σου νεκρώσας, εἰς οὐρανοὺς ἦρας εὐπει-
θῶς, τῆς σῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα· ἔνθα σώματι ἀρθείς, Θεόν
ἐνοπτήριω καὶ τὰ ἐκεῖ κάλλη ἐθεάσω τὰ ἀθέατα. Πρέσβευε σύν
Ἀγγέλοις ἐκτενῶς, τῶν χαμαιζήλων παθῶν ἡμᾶς χωρισθῆναι,
ἵνα Θεῷ ἀρέσαι ἀξιωθῶμεν, τῷ βραβεύοντι τοῖς φίλοις Αὐτοῦ,
εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Τὸν θησαυρόν τόν μή φθειρόμενον, εὗρες ἐν οὐρανοῖς
Νικηφόρε πανόλβιε· καὶ γὰρ ἠγάπας τὴν πτωχείαν,
ὑπὲρ χρυσίον καὶ ἀργύριον, ἀκτημοσύνην ἠρετίσω καὶ ὑπα-
κοὴν ὡσαύτως, ὑπὲρ πᾶσαν πολυτέλειαν. Τύπος δέ ἐγένου
πραότητος, τῆς εἰρήνης ἐραστής, ἀοργησίας φίλος καὶ διδά-
σκαλος καὶ πάσης ταπεινώσεως ἐργάτης δόκιμος. Ταύτας καὶ
ἡμᾶς ἐργάζεσθαι ἀξιῶσον, ἐν καθαρῷ συνειδότι, ἵνα πλουσίας
χάριτος τὰς δωρεάς, παρὰ Θεοῦ κομισώμεθα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἡ μεγαλόνησος Κρήτη, οἷα μήτηρ σου ἱερά, καυχᾶται
τῇ σεπτῇ σου ἑορτῇ, Νικηφόρε μεγαλώνυμε. Χίος
δέ μέγα σεμνύνεται, ὅτι ἐν ταύτῃ ἐγκαρτερήσας, ἄθλα με-
γάλα ἐπέγραψας τῆς ὑπομονῆς, καὶ τὰς ἀριστείας κατώρθω-
σας τὰς λαμπράς. Θεόν ἐδόξασας τόν θαυμαστόν ἐν Ἁγίοις,
τόν σέ ἀντιδοξάσαντα ἐν θαύμασι πολλοῖς, καὶ δείξαντά σε
τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, καὶ τῶν λειψάνων σου τὴν θήκην
κρήνην οὐρανίου εὐωδίας τοῖς πιστοῖς πολὺρρυτον. Αὐτὴν
προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, χάριν κομιζόμεθα ζωῆς, καὶ τό μέγα
ἔλεος.

Καί νυν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Αί τῶν Ἀσωμάτων Ἀγγέλων τάξεις, δοξολογίαις ἱεραῖς αἰνοῦσι, τό τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, μέγα καί φρικτόν ἐπί τῆς γῆς μυστήριον. Ὁ γάρ τούτου Πρόδρομος Ἰωάννης, ὁ τῆς ἐρήμου θεοπρόβλητος κῆρυξ, καί τῆς οἰκουμένης λύχνος φωτεινός, ὁ τοῖς Ἀγγέλοις τῇ πολιτεία ἰσότιμος, μέλλει τῇ πηλίνῃ αὐτοῦ χειρὶ, βαπτίσει ἐν ποταμῷ τό πῦρ τῆς Θεότητος. Ὅθεν τῶν ναμάτων τῆς δροσοβόλου χάριτος, ὡς κοινωνοῦντες οἱ πιστοί, βοήσωμεν σύν Ἀγγέλοις, καθαρωτάτοις χεῖλεσι ψυχῆς, ὕμνον τόν τρισάγιον, εἰς τούς αἰῶνας σύν αὐτοῖς ἀγαλλιώμενοι.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ὑπρέτης Χριστοῦ, Σιών τῆς θείας μαργαρίτης πολύτιμος, ὁ τύπος τῆς ἐγκρατείας, ἀδιαλείπτου εὐχῆς, θησαυρός ὁ μέγας, καί διδάσκαλος· χαρίτων ὁ πλήρης, τῆς διοράσεως ἔσοπτρον, ἀκτημοσύνης, τῆς τελείας ὑπόδειγμα, ταπεινώσεως, τῆς βαθείας ἀνάβασις· λόγοις παρηγορίας σου, ὁ στέργων τούς κάμνοντας, τοῦ Παρακλήτου ὁ νέμων, τήν εὐωδίαν τήν ἄρρητον, σεπτέ Νικηφόρε, τῶν λεπρῶν ἡ εὐκοσμία, καί σέλας ἄδυτον.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Αέπραν τῆς σῆς σαρκός ὡς Ἰώβ, γενναιοφρόνως Νικηφόρε ἐβάστασας, καρδία καθαρωτάτη, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, καί ὀδεύων τρίβον, τήν σωτήριον· Ἀγγέλων τό σχῆμα,

ὁ νουνεχῶς ἐνδυσάμενος, καθυπακούσας, τοῦ Ἀνθίμου διδάγμασι, καί ἀσκήσεως, θεῖος στῦλος γενόμενος· πύκτης ὁ ἐμπειρότατος, τῆς ἄνω ἀθλήσεως, τῆς καρτερίας ὁ ἄκμων, ὑπομονῆς τό ἐκσφράγισμα, ἀστήρ ὁ ἐκφαίνων, τοῖς ἐν σκότει καθημένοις, Θεοῦ λαμπρότητα.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Κρήτη περιχαρῶς νῦν σκιρτᾷ, ὡς λαμπροφόρον σέβιόν ἀναδείξασα, καί νέαθλον στεφανίτην, ὦ Νικηφόρε λεπρέ, τῆς χιόνος πλέον, καθαρώτερε· ἡ πόλις συνάμα, τοῦ Ἀλεξάνδρου σεμνύνεται, καί νῆσος Χίος, εὐκλεῶς ἐπαγάλλεται, ἦν ἠλόγησας, τοῖς τιμίσις ἰδρῶσι σου. Ἄστυ τῶν Ἀθηναίων δέ, κλεινόν συνευφραίνεται, ἐν ᾧ τῆς πίστεως δρόμον, ἐν καρτερία τετέλεκας, Ἐδέμ δέ συγχαίρει, ἥς ἐν κόλποις σου τό πνεῦμα, ἀεὶ αὐλίζεται.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τὴν οὐρανομήκη κλίμακα, τῶν θείων ἀρετῶν ἀναβέβηκας, Νικηφόρε οὐρανόφρον, χειραγωγούμενος καλῶς, ταῖς θεοσόφοις νουθεσίαις, τοῦ μεγάλου διδασκάλου σου Ἀνθίμου. Ὅς ἐν ἄθλοις ὀσιότητος, τὴν νῆσον Χίον ἐν ὑστέροις χρόνοις ἠγίασεν, καί θαυμασίσις ἱεροῖς, τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσαν ἐξαισιῶς κατελάμπρυνεν. Σύν τούτῳ Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ ἀξιῶσαι καὶ ἡμᾶς τῆς θείας λαμπρότητος, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ, ὡς Πατὴρ ἀπειροεὐσπλαγχνος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Ὁ περιλάλητος χορός, τῶν προφητῶν ἀπάντων, δεῦρο ἐν μεγαλωσύνῃ πάσῃ, τῆς ἐνθέου χαρᾶς βλέπον τὴν

τελείωσιν. Ἡ γάρ ὑπέριμος σφραγίς σου, τῆς διαθήκης τό πλήρωμα, Ἰωάννης τῶν γηγενῶν ὁ πλέον μείζων, ἐν ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου ἔρχεται, τήν τοῦ Πατρὸς βουλήν διακονῆσαι, Υἱόν τόν σαρκωθέντα βαπτίσει, Πνεύματος δέ ἰδεῖν τήν παρουσίαν. Τῇ Τριάδι οὖν πρέσβευε ἐκτενῶς, τοῦ φωτίσαι καὶ ἡμῶν, τό τῆς ψυχῆς τριμερές ἐν χάριτι, ἵνα υἱοὶ φωτός γενόμενοι, Θεόν δοξολογῶμεν τόν μόνον ἀθάνατον.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος α' . Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Νικηφόρου Ὁσίου, τοῦ λεπροῦ τά παλαίσματα, καὶ τήν ἐν ἀσκήσει ἀνδρείααν, κατεπλάγησαν Ἄγγελοι· ὡς ἄλλος γάρ Ἰώβ τά ἀλγεινά, ὑπέμεινε δοξάζων τόν Θεόν, νῦν δέ δόξη ἐστεφάνωται παρ' Αὐτοῦ, θαυμάτων διακρίσειςιν. Χαίροις τῶν Μοναστῶν χειραγωγέ, χαίροις φωτός ὁ πρόβολος· χαίροις ὁ εὐωδίας χαρμονήν, προχέων ἐκ λειψάνων σου.

Δόξα καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος δ' . Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ετοιμάζου Ζαβουλών, καὶ εὐτρεπίζου Νεφθαλείμ. Ἰορδάνη ποταμέ, στῆθι ὑπόδεξαι σκιρτῶν, τοῦ βαπτισθῆναι ἐρχόμενον τόν Δεσπότην. Ἀγάλλου ὁ Ἀδάμ σύν τῇ Προμήτορι· μή κρύπτετε ἑαυτούς, ὡς ἐν Παραδείσῳ τό πρὶν· καὶ γάρ γυμνοὺς ἰδὼν ὑμᾶς ἐπέφανεν, ἵνα ἐνδύση τήν πρώτην στολήν. Χριστός ἐφάνη, τήν πᾶσαν κτίσιν, θέλων ἀνακαινίσει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' στιχολογίαν.

Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Σκιρτάτω εὐσεβῶν, ἡ ὁμήγυρις πᾶσα, ἐν χείλεσιν ἀγνοῖς, περιέπουσα ὕμνοις, λεπρῶν τό ἐγκαλλώπισμα, Νικηφόρον τόν πάνσεπτον· ὅς ἐβάδισεν, ὁδόν τῶν θλίψεων χαίρων· καί ὑπέδειξε, τῆς ταπεινώσεως πᾶσι, τό μέτρον τό ἄριστον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τῆς Κρήτης ἡ λαμπρά, μεγαλόνησος δεῦρο, εὐφραίνου τόν λεπρόν, Νικηφόρον ὀρώσα, στολήν τήν ἀπαστράπτουσαν, τῆς ψυχῆς περικείμενον· καί τό ἄφθαρτον, τῆς δόξης στέφος φοροῦντα· σὺν Ἀγγέλοις δέ, ἐν τῷ Φωτί κατοικοῦντα, εἰς θεῖα σκηνώματα.

Καί νῦν. Ὅμοιον. Προεόρτιον.

Ἄγάλλου ποταμέ, Ἰορδάνη καί σκίρτα, ἰδοῦ γάρ ἐπί σέ, ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων, σαρκί νῦν παραγίνεται, ἐκ χειρός ἦν διέπλασεν· ἀναδέξασθαι, τόν Βαπτισμὸν ἐκουσίως· ἵνα ρύσηται, ἐκ τῆς χειρός τοῦ δολίου, τό γένος τό βρότειον.

Μετά τήν β'. Στιχολογίαν.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Τοῖς ἐνθέοις σου ἄθλοις σεπτῶς ἐκόσμησας, τήν νῆσον Χίον παμμάκαρ ἐγκαρτερήσας λεπρῶν, τῇ ἐγκλείστρα τοῦ Χριστοῦ τό θεῖον ὄνομα· στέργων ἐξ ὅλης σου ψυχῆς, διδαχθεῖς τά ὑπέρ νοῦν, Ἀνθίμου ὑψηγορίαις, καί γενόμενος Νικηφόρε, ἐν τῇ ἀσκήσει μέγας λύχνος Χριστοῦ.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοῦ Ἰώβ ἐμιμήσω τό καρτερόψυχον, ἐν καταιγίσι τοῦ βίου καί πολυτρόποις δεινοῖς, Νικηφόρε ἐκ παιδός γάρ καθυπέμεινας· πόνους λεπρώση σου σαρκί, τῶν ὀμμάτων σκοτασμόν, καί πάρεσιν τῶν μελῶν σου, νῦν δέ χορεύεις σύν Ἀγγέλοις, περί τόν Θρόνον τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Καί νῦν. Ὅμοιον. Προεόρτιον.

Ἰορδάνου τά ρεῖθρα προευπρεπίσθητε, καί γάρ ὑμῖν προσεγγίζει ὁ Βασιλεύς τοῦ παντός, ἀπολούσασθαι σαρκί, ἵνα ἐνδύσῃται· δόξης χιτῶνα τοῦς βροτούς, καί οἰκείους τῷ Πατρί, καί φίλους αὐτοῦ ποιήση, κληρονόμους τε Βασιλείας, καί δαιτυμόνας τῆς Τραπέζης αὐτοῦ.

Μετά τόν πολυέλεον.

Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καρτερίας ἀθλητά, στερρῶν ἀγώνων ἀριστευῖ, ὁ ἐν λέπρασ τῇ φλογί, ὡσπερ οἱ Παῖδες πειρασθεῖς, καί τῇ ψυχῇ σου ἀνάλωτος διαμείνας, ταύτην δέ φωτός ἐργασάμενος, πλέον καθαρὰν ἀπαστράπτουσαν· Τριαδικῆς Θεότητος τὴν αἴγλην, ὦ Νικηφόρε σεβάσμιε· Θεὸν δυσώπει, πάντας κηλίδων, ψυχικῶν ἀποπλῦναι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Αγρυπνίας ἐραστήν, τῆς θεωρίας στοχαστήν, τὸν ἐργάτην τὸν πιστόν, ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ἀκτημοσύνης ἀκίβδηλον χαρακτήρα, πύκτην ἱκανόν, τῆς ἀσκήσεως, δείκτην ἀπλανῆ ταπεινώσεως· ὑπακοῆς κειμήλιον τό ἔμπνουν, τὸν Νικηφόρον τιμήσωμεν· τῆς δόξης πλούτῳ, ὃν ὁ Δεσπότης, ἐπαξίως κατέσπευεν.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. (Προεόρτιον).

Ασωμάτων λειτουργῶν, οἱ ἐπουράνιοι χοροί, νῦν ἐξίστανται Θεόν, καὶ Βασιλέα τοῦ παντός, ἐν Ἰορδάνῃ ἐγγίζοντα καθορῶσαι, Κήρυκα Αὐτοῦ δέ προάγγελον, Θεῖον Βαπτιστὴν πορευόμενον· τό φοβερὸν Μυστήριον τελέσαι, καὶ καταδειξαι τοῖς ἔθνεσι· Θεοῦ τὴν ἄκραν φιλανθρωπίαν, τοῦ σαρκί κενωθέντος.

Τό α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου. Εἶτα τό Προκείμενον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος: Τί ανταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ,
περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Πᾶσα πνοή. **Εὐαγγέλιον Ὀσιακόν.**

Μετά τόν Ν' Ψαλμόν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὄσιου πρεσβείαις Ἐλεῆμον...
Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον...

Εἶτα Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχος: Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατά τό μέγα ἔλεός σου...

Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τόν ἡγιασμένον λύχνον, τόν ἐπάνω ὄρους κείμενον, καί φέγγει τῶν ἀρετῶν, πᾶσι τοῖς πέρασιν ἀπαστράπτοντα, Νικηφόρον τόν λεπρόν ἐγκωμιάσωμεν. Ἐν ἐλαίῳ γάρ ὑπομονῆς, τῆς ψυχῆς τήν λαμπάδα ἐνέπλησε, καί ἔτοιμος γενόμενος, εἰσῆλθε σὺν φρονίμοις παρθένοις, εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου, Αὐτοῦ δοξολογῶν τό πανάγιον ὄνομα.

Οἱ Κανόνες: Τοῦ Μηναίου ὁ Προεόρτιος.

Τοῦ Ὄσιου. Ὁμόηχος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Νικηφόρον λεπρόν ἐγκωμιάζω. Ἰσιδώρας»

Ὠδή α' . Ἦχος πλ. β' . Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Νικητικαῖς ἀγλαΐαις καταστεφθεῖς, Νικηφόρε πάνσεπτε, τήν λεπρῶσαν μου ψυχὴν, καθαραῖς σου λάμπρυνον εὐχαῖς, τοῦ ἐξαίρειν τά πολλά σου προτερήματα.

Ιαματόβρυτον χάριν παρά Θεοῦ, δαψιλῶς ἐπλούτησας, Νικηφόρε ἱερέ, ὡς βαστάσας λέπρας ἀλγεινῆς, πολυχρόνιον αὐχμόν ἀειμακάριστε.

Κεκοσμημένος τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, καί χρυσοῦ λαμπρότερον, ἀπαστράπτων τοῖς ἐν γῆ, φωτεινῶν ἀκτίνων σου αὐγαῖς, Νικηφόρε τήν καρδίαν μου ἰλάρυννον.

Θεοτοκίον.

Ἡ τοῦ Ὑψίστου ἀρχαία Κόρη βουλή, ἐν σοί πέρας εἴληφε, Μαριάμ παναληθῶς, ὡς τεκοῦσα ἄναρχον Θεόν, ἐπανάγοντα βροτούς εἰς τόν παράδεισον.

Καταβασία.

Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα· καί διά ξηρᾶς οἰκείους ἔλκει, ἐν αὐτῷ κατακαλύψας ἀντιπάλους, ὁ κραταιός ἐν πολέμοις Κύριος· ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Φωνήν ἐβόας τῷ Θεῷ, ὡς Ἰώβ Νικηφόρε, τήν Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν, ἐκ βαθέων εὐλογῶν, ὅτι ἐν λέπρας πυρί, τήν ψυχὴν σου θείως ἀπεκάθηρεν.

Ὀδόν διέδραμες μακράν, Κρήτης ἐκ νήσου μάκαρ, Ἀλεξάνδρου εἰς πόλιν, ἀφικόμενος σπουδῆ, καί τάς ἀνάγκας τοῦ ζῆν, Νικηφόρε τέχνη ποριζόμενος.

Ραβδίον φίλτρου θεϊκοῦ, ἔχων ὡς βακτηρίαν, ὀρφανίας διέβης, στενωτάτην ἀτραπόν, τῷ Οὐρανίῳ Πατρὶ, σὴν ἐλπίδα Νικηφόρε θέμενος.

Θεοτοκίον.

Οὐδόλως ἔφθειρε τὴν σὴν, μήτραν Θεός Παρθένε, ἐνοικήσας ἐν ταύτῃ, καὶ ἀφράστως σαρκωθείς, ὅπως θανάτου φθορᾶς, ἀπαλλάξῃ γένος τό ἀνθρώπινον.

Καταβασία.

Ἰσχύν ὁ διδούς τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος καὶ κέρας χριστῶν αὐτοῦ ὑψῶν, Παρθένου ἀποτίκτεται, μολεῖ δέ πρὸς τό βάπτισμα· διό, πιστοί, βοήσωμεν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεός ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σοῦ, Κύριε.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς πτωχείας τόν πλοῦτον ἐνστερνισθεῖς, εὐθυπόρως διέβης τρίβον στενήν, τῆς θείας τελειώσεως, Νικηφόρε μακάριε· ἐν γάρ ὁσίοις τρόποις, καλῶς ἐνδιέπρεψας· καὶ Μοναστῶν ἐκόσμησας, τά θεῖα συστήματα· πόνους ὑπομείνας, ἀλγεινῆς ἀσθενείας, τὴν λέπραν τοῦ σώματος, ὀφθαλμῶν τε τὴν ἄμβλυνην, καὶ μελῶν σου παράλυσιν. Κύριον δοξάζων αἰεὶ, τόν σέ πλουτήσαντα θείοις χαρίσμασιν· καὶ σέ δεΐξαντα σκεῦος, εὐωδίας τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοῦ Ἀνθίμου ὑπέικων ταῖς διδαχαῖς, τοῦ ἐν Χίῳ διέλαμψας εὐπρεπῶς, νηστείαις καὶ δεήσεσι, προσευχαῖς

ἀγρυπνίαις τε· καὶ ἀνεδείχθης κόσμῳ, ὡς στῦλος ὑπέρφωτος· ὡς Μωϋσῆς τό πρότερον, δεικνύνων τοῖς πέρασιν· Πόλιν τήν ἁγίαν, προσευχῆς ἀενάου, διδάσκων ἐν λόγοις σου, Νικηφόρε καὶ πράξεις, ἀγαθῶν τήν ἀκρότητα· ὕψη εἰς τά θεῖα ἀρθείς, ὡς ὁ οὐράνιος Παῦλος ἐν σώματι· μεθ' οὗ πρέσβευε Πάτερ, τοῦ σωθῆναι τούς δούλους σου.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Προεόρτιον.

Ιορδάνου νῦν πᾶσαι αἱ προχοαί, εὐφροσύνως σκιρτήσατε ἐν χαρᾷ, ἰδοὺ γάρ νῦν πορεύεται, πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεάνθρωπος· τοῦ βαπτισθῆναι θέλων, χερσίν οἷς διέπλασε· καὶ ἐμπιπλᾶν τά σύμπαντα, αὐτοῦ τῆς χρηστότητος· πᾶσα δέ συμφώνως, τῶν ὑδάτων ἢ φύσις, ἀγάλλου καὶ χόρευε, τῶν ναμάτων μετέχουσα, τῆς Αὐτοῦ καθαρότητος. Ὑψωσον Χριστῷ δέ φωνήν, καὶ τήν ἀμέτρητον χάριν μεγάλυνον· τοῦ ποιήσαντος πάντα, εἰς τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Ὡδή δ'. Χριστός μου δύναμις.

Νηστείαις ἤνυσας, ζωῆς τό στάδιον· ἀγρυπνίαις παννύχοις καὶ προσευχαῖς, ἄγγελος ἐπίγειος, μετὰ σαρκός πολιτευθείς, Νικηφόρε ἀξιάγαστε.

Λατρείαν ἔνειμας, Θεῷ ἐν πνεύματι· ταπεινώσεως μάκαρ καὶ συντριβῆς, χαίρων ὅθεν εἴληφας, ὧ Νικηφόρε παρ' Αὐτοῦ, τήν ἀκήρατον ἀπόλαυσιν.

Εν Χίῳ ἔζησας, λεπρῶν οἰκήματι· καὶ Μοναστῶν ἐνεδύσω σχῆμα σεπτόν, ὅπερ κατετίμησας, ἐν τῇ ἀσκήσει σου καλῶς, Νικηφόρε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Πατρός βουλήματι, Υιόν γεγένηκας· Παναγία Παρθένε δίχα σποράς, Πνεῦμα γάρ τό Ἅγιον, ἐν τῇ γαστρὶ σου κατελθόν, Θεοτόκον σέ εἰργάσατο.

Καταβασία.

Ἄκήκοε, Κύριε, φωνῆς σου, ὃν εἶπας· Φωνή βοῶντος ἐν ἐρήμῳ, ὅτε ἐβρόντησας πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων, τῷ σῶ μαρτυρούμενος Υἱῷ· ὅλος γεγονώς τοῦ παρόντος Πνεύματος δέ ἐβόησε· Σὺ εἶ Χριστός, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

ᾠδή ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ρημάτων θείου μυσταγωγοῦ, ἤκουες Ἀνθίμου τοῦ σοφοῦ, τρίβον διδάσκοντος βαινειν σε, εἰς εὐθείαν τρόποις χρηστοῖς, ἀρέσκειν Θεῷ, ὃν πόθῳ Νικηφόρε, κατεμεγάλυνας.

Ὁμμάτων πῆρῳσιν τῶν φθαρτῶν, ἔφερες δοξάζων τόν Θεόν, φῶς καθορῶν τε Θαβώριον, Νικηφόρε λύχνε Χριστοῦ, ὁ φαίνων ἐν γῆ, τό φῶς Εὐαγγελίου, τό ἰλαρώτατον.

Νεώσας ἄρουραν σῆς ψυχῆς, πίστεως ἀρότρῳ ἱερῷ, στάχυν ἀπέδωκας πλούσιον, τὰς καρδίας πάντων πιστῶν, στηρίζοντα νῦν, τῶν πόθῳ Νικηφόρε, ὑμνολογούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ειρήνης τέξασα τήν πηγὴν, Δέσποινα Παρθένε Μαριάμ, πάντα τὰ ἔθνη κατήλλαξας, τῷ Δεσπότη πάντων Θεῷ καὶ Τούτου βουλή, τὰ πρόων διεστῶτα, εἰς ἓν συνήγαγες.

Καταβασία.

Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός λῦσαι τό κατάκριμα ἤκει Ἀδάμ τοῦ πρωτοπλάστου· καθαρσίων δέ ὡς Θεός μή δεόμενος, τῷ πεσόντι καθαίρεται ἐν τῷ Ἰορδάνῃ· ἐν ᾧ τήν ἔχθραν κτείνας, ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην χαρίζεται.

ᾠδή στ'. Τοῦ βίου τήν θάλασσαν.

Γαλήνης ἐπέγνωκας, Νικηφόρε τήν πηγὴν, καί ὡς διψῶσα ἔλαφος, ἀδιστάκτως προσέδραμες τοῦ πιεῖν, τό νᾶμα τήν δίψαν σου τῆς ψυχῆς, καταπαῦον ἀληθέστατα.

Κοσμήσας τοῖς τρόποις σου, τήν χορείαν τῶν λεπρῶν, ἐν ἀρεταῖς διέπρεψας, Νικηφόρε τοῖς πέρασι τηλαυγῶς, ἐκλάμπων· καί πρόσωπον τό τῆς γῆς, πανιέρως καθωραΐσας.

ᾠράθης μετάρσιος, ἐν δεήσεως καιρῷ, σῶ μαθητῆ θεόληπτε, Εὐμενίῳ ἐγγίσαντί σοι νυκτός, ἐν ὧρα· καί ἔβλεψας, οὐρανοῦ Νικηφόρε τά θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε, παρθενίας καθαρὸν, καί εὐαγές ἀνάκτορον, τήν ψυχὴν μου καθεύδουσαν τῶν παθῶν, τῷ σκότει· ἀνάστησον, σαῖς λιταῖς πρὸς Θεόν Ὅν ἐσωμάτωσας.

Καταβασία.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, ὁ λύχνος τοῦ φωτός, ὁ ἐωσφόρος, ὁ τοῦ ἡλίου Πρόδρομος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Μετανοεῖτε, πᾶσι βοᾷ τοῖς λαοῖς καὶ προκαθαίρεσθε· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός ἐκ φθορᾶς τόν κόσμον λυτρούμενος.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τῆς καρτερίας ἀθλητὴν τὸν γενναϊότατον,
ὑπομονῆς τε τὸν ἀλύγιστον ἀδάμαντα,
τὸν ἐν θλίψει ἀσθενείας δοκιμασθέντα·
καὶ ὡσαύτως τὸν Θεὸν δοξολογήσαντα,
Νικηφόρον τὸν λεπρὸν ἐγκωμιάσωμεν·
τούτῳ λέγοντες· **Χαίροις νίκης φερώνυμε.**

Οἶκος.

Ἄκαμπτος ἐν ἀσκήσει, Νικηφόρος ἐδείχθης, τῆς λέ-
πρας ὑπομείνας τὰ ἄλγη. Καὶ τῷ Θεῷ ἐντεῦθεν ὀλο-
τρόπως ἀνακείμενος, εὐχαριστίας Τούτῳ αἶνεσιν προσέφερες,
ἐκ καθαρᾶς καρδίας σου θεοφόρε. Διό καὶ νῦν ἡμεῖς, τῆς εὐσε-
βείας πόθῳ ἐμφορούμενοι, βοῶμέν σοι διαφερόντως ταῦτα·

Χαίροις τό σθένος τῆς ἐγκρατείας·

Χαίροις ὁ ἄτλας τῆς καρτερίας.

Χαίροις τῆς σαρκός τὰ ἄλγη ὁ βαστάσας ἐν ἀνδρείᾳ

Χαίροις πνεύματος τὰ κάλλη ὁ γνῶρισας ἐν σοφίᾳ.

Χαίροις τῶν ὁσίων τύπος, μοναστῶν ὑπογραμμός·

Χαίροις τῶν πιστῶν ἐν θείαις ἀρεταῖς χειραγωγός.

Χαίροις τοῦ φωτός ὁ στῦλος ὁ τὴν κτίσιν ἐκλαμπρύνων·

Χαίροις Ἐκκλησίας λύχνος τὰς ψυχὰς ὁ ἰλαρύνων.

Χαίροις τό τῆς Κρήτης κλέος καὶ υἱός πανευπρεπῆς·

Χαίροις ἡ τῆς Χίου δόξα, τοῦ Ἀνθίμου μαθητῆς.

Χαίροις ὁ διὰ τῆς λέπρας καθαρθεὶς ὑπὲρ χρυσίον·

Χαίροις πίστιν ὁ τηρήσας πρὸς Χριστὸν τὸν σὸν νυμφίον.

Χαίροις νίκης φερώνυμε.

ΓΥΝΑΣΑΡΙΟΝ

Τῆ δ' . τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμην ἐπιτελοῦμεν
τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρός ἡμῶν
Νικηφόρου τοῦ λεπροῦ,
τοῦ ἐν Χίῳ ἐπ' ἐσχάτων τῆ καρτερία ἀθλήσαντος
καὶ ἐν ἀσκήσει διαπρέψαντος.

Στίχοι: Σχήμα Μοναχῶν φορέσας Νικηφόρος,
τύπος προσευχῆς ἐγένετο ἀπαύστου.
Ἰανουαρίου τετράδι σάρξ λεπρῶσα Νικηφόρου χθονί
ἐτάφη, πνεῦμα δέ ὀλόλαμπρον ἐν οὐρανοῖς ἀνέπτη.

Ο ὕτος ὁ πανίερος καὶ ἐν ὀσίοις θαυμαστός πατήρ ἡμῶν Νικηφόρος, πατρίδα ἐπίγειον ἔσχε τό χωρίον Σηρικάριον τῆς μεγαλονήσου Κρήτης, ἔνθα ἐγεννήθη περί τά τέλη τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος (ἐν ἔτει 1890), ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ τὰς ἀρετάς ἐν ἀπλότητι ψυχῆς καὶ πίστει ἐπιμελουμένων. Τούτους, τὴν παιδικὴν ἔτι ἄγων ἡλικίαν ἐστερήθη, τὴν δέ κηδεμονίαν αὐτοῦ ἀνέλαβεν ὁ ἐκ πατρός πάππος του Ἰωάννης Τζανακάκης.

Τῆ θλίψει τῆς ὀρφανίας προσετέθη πάραυτα καὶ ἡ ἀνύποιστος ὀδύνη τῆς λέπρας καὶ τὰ ἐκ ταύτης ὅσα ἀλγεινά. Τό ἐμφανές τῶν στιγμάτων τῆς φοβερωτάτης καὶ ἀνιάτου ἔτι νόσου ταύτης, ἠνάγκασαν τόν δεκαεξάχρονον Νικόλαον, ὅπως μεταβῇ ἐκ τῶν Χανίων τῆς Κρήτης, ἔνθα τὴν τοῦ κουρεύειν τέχνην ἐξεμάνθανεν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν μεγάλην.

Κάκεϊ ἐργαζόμενος τά τοῦ ζῆν ἐξοικονόμει καί τοῖς πολλοῖς φιλίαν συνάπτων, τῆς ἀγαθῆς καί καθαρᾶς αὐτοῦ καρδίας τήν ἀγάπην ἐκδηλον ἐποίει. Τιμὴν δέ περισσὴν προσνέμων τοῖς Ἀρχιερεῦσιν, ἱερεῦσι καί ἄλλοις ἐκκλησιαστικοῖς προσώποις, τὴν αὐτῶν συμπαράστασιν ἀντέλαβεν ὡσαύτως.

Τῇ συμβουλῇ ὅθεν καί ἐνισχύσει Ἀρχιερέως τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου, ἔφθασεν εἰς τὴν ἱεράν τῆς Χίου νῆσον, παραδοθεὶς εἰς ὑπακοὴν τελειωτάτην τοῦ μακαρίου καί ἐν ἀρεταῖς περιβοήτου Γέροντος Ἀνθίμου τοῦ Βαγιάνου. Οὗτος καταβαλὼν τό ποσὸν τῶν τριάκοντα χρυσῶν λοιζίων, ἐκ τῶν συναχθέντων πρὸς ἀνέγερσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Παναγίας τῆς Βοηθείας», ἧς ἐγένετο κτίτωρ μετ' ὀλίγον καί ἐν θαύμασι ξακουστός, συγκατερίθμησε τὸν λεπρόν Νικόλαον εἰς τοὺς ἐγκαταβιούοντας ἐν τῷ λεπροκομείῳ τῆς Χίου, ἐν ἔτει 1914. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν, ἔκειρε τοῦτον μεγαλόσχημον Μοναχόν, μετονομάσας αὐτὸν Νικηφόρον.

Τῷ ὄντι δέ ὕστερον ἢ κλῆσις τοῖς ἔργοις ἐπαληθεύσατο, καθ' ὅσον ἐν ἀγῶσιν ἀσκητικοῖς διέπρεψεν οὗτος καί ἐν νίκαις ἱεραῖς ἐπεσφραγίσσατο τοὺς κατὰ Θεὸν αὐτοῦ καμάτους, γενόμενος ἀθλητῆς Χριστοῦ ἰκανώτατος. Ἐν καρτερίᾳ τῶν ἐκ τῆς λέπρας δεινῶν ἄκαμπτος, ἐν τῇ ὑπομονῇ ἀκέραιος, ἐν τῇ ἀσκήσει θαυμαστός. Νηστεύων οὐκ ἐπαύσατο, παρά τό ἀσθενές τοῦ πηλίνου σκεύους τῆς σαρκός, ἀπέχων καί αὐτοῦ τοῦ ἐλαίου τὰς διατεταγμένας ὑπὸ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἡμέρας. Τὰς ἀγρυπνίας ἐξαιρέτως ἠγάπα, προσευχόμενος ἐν νυκτί εἰς τό κελλίον του, ἔνθα ἀμετρήτους μετανοίας ἄχρις ἐδάφους ἐποίει. Τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως οὐδέποτε ἐχωρίζετο, μετέχων ἐνεργῶς ὡς ψάλτης εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἐν τῷ λεπροκομείῳ τῆς Χίου, ἔνθα ἐφυλάσσετο καί ἡ θαυματουργός εἰκὼν τῆς «Παναγίας τῆς Ὑπακοῆς»,

ἦν ἐπιμελῶς ἐπεchrύσωσε ὁ ὄσιος Ἄνθιμος, τῇ ἐν ὄραματι αὐτοῦ προσταγῇ τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Τὸ ἱερόν ψαλτήριον καὶ πλῆθος τροπαρίων ἀπήγγειλε μετὰ ζήλου ἐπαινετοῦ καὶ ἀπό στήθους πλειστάκις ἔλεγεν, ὅταν ἡ ὄρασις αὐτοῦ ἐμειώθη καὶ ἐξέλιπε σύν καιρῷ. Τῆς ἐργασίας οὐχ ἡμέλει, περιποιούμενος τὸν μικρόν του ἀνθόκηπον μετὰ τοῦ μαθητοῦ καὶ βοηθοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου. Τῆς ἐγκρατείας τύπος ἐγένετο, ἀρκούμενος εἰς τὰ πλέον χρειώδη καὶ μοιράζων τὰ λοιπά. Τῆς πτωχείας καὶ ἀκτημοσύνης εἰκὼν τελεία ἐφάνη, τῆς προσευχῆς δέ κεφάλαιον καὶ θησαυρός πολῦτιμος, τὸ τοῦ Παύλου πληρῶν ἐν ἀκριβείᾳ: «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε». Τῆς εἰρήνης φίλος μηδέποτε φιλονικῶν, τῆς εὐσεβείας ἐραστής, τῆς πίστεως σφραγίς, τῆς δέ παρηγορίας στόμα γλυκύτατον. Χαρισμάτων τιμίων πλήρης κρατήρ, διακρίσεως στάθμη, διοράσεως μέτρον, προοράσεως δέ ὀφθαλμός καθάρως, τὰ πόρρω ὡς ἐγγύς γινώσκων, ἐν τῷ σώματι ἔτι περιών, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἐξαίσια τοιαῦτα ἐπιτελῶν, Θεοῦ συνεργοῦντος.

Τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά ἐκτήσατο, ὁ θεσπέσιος οὗτος Νικηφόρος, εἰς μέτρα φθάσας Ἀγγέλων. Διό καὶ πρό τοῦ τέλους αὐτοῦ ἦρθη μετέωρος ἐν καιρῷ νυκτός, καθ' ὃν προσηύχето, ὡς ἔβλεψεν αὐτόν Εὐμένιος, ὁ τούτου μαθητής, ὁ διαμένων ὡς ἱεουργός ἐν τῷ ἀντιλεπρικῷ σταθμῷ «Ἁγία Βαρβάρα» Ἀθηνῶν, ἔνθα μετέβη ὁ ὀσιώτατος Νικηφόρος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957, ὅτε ἔπαυσεν ἡ λειτουργία τοῦ λεπροκομείου τῆς Χίου. Εἰς τοῦτον τὸν ἐνάρετον ἄνδρα καὶ θεῖον Εὐμένιον ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου, τοῦ Γέροντός του, ὁ λεπρός Νικηφόρος, λέγουσαν ἐν ἄλλοις: «Προσέξατε τοῦτον τὸν θησαυρόν, τοῦτον τὸν πολῦτιμον μαργαρίτην...». Μαργαρίτης Χριστοῦ πάνυ ἀκριβός, θησαυρός προσευχῆς μέγα ὑπέρτιμος, ὁ λεπρός τῷ σώματι, πλήν καθαρώτερος χιόνος

τῆ ψυχῇ Νικηφόρος. Τῆς νήψεως διδάσκαλος, τῆς νοεράς προσευχῆς καθηγητής ἐμπειρότατος, τῆς καθαρᾶς καρδίας ἐπιμελούμενος τὴν τελειότητα, τῆς ὁμιλίας μετὰ τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλων ἐφάμιλλος, τῆς ἀρπαγῆς τοῦ νοός γνώστης δοκιμώτατος, τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος ὑψιπέτης ἀετός, Θεοῦ ἐραστής, Θεοῦ στρατιώτης, Θεοῦ θεράπων, Θεὸν ἀναπνέων, Θεοῦ εὐωδία τοῦ μόνου εὐλογητοῦ.

Τὸν Ἰώβ ἐμιμήσατο ἄχρι τέλους, ὅτε ἐν κλίνῃ κατέκειτο, τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐκ τῆς λέπρας παραλυθέντων. Ὡς Λάζαρος ὁ ἐν πληγαῖς, ἐν πραότητι ἐκαρτέρει, τὸν Θεὸν δοξολογῶν, οὗ εἰς χεῖρας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ παρέδωκεν, ἐν ἔτει 1964, τῆ τετάρτῃ Ἰανουαρίου μηνός, ἐνταφιασθεὶς ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ τοῦ ἀντιλεπρικοῦ σταθμοῦ ἐν Ἀθήναις. Οὕτως ἐν ἀφανείᾳ μετέβη εἰς οὐρανοὺς, ὁ τῷ Θεῷ γνωστός καὶ οἰκεῖος καὶ υἱός ὑπήκοος Αὐτοῦ, Νικηφόρος ὁ λεπρός.

Τὰ τίμια καὶ εὐωδιάζοντα καὶ χαριτόβρυτα αὐτοῦ λείψανα, ἐφυλάσσοντο εἰς θήκην μικροῦ κιβωτίου, ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ του τέκνου, Εὐμενίου ἱερομονάχου, ὅστις διηκόνησε τὸν Ὅσιον τοῦτον ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐπὶ γῆς αὐτοῦ καλῆς στρατείας, διανεμηθέντα ὑπ' αὐτοῦ τοῖς σεβομένοις τὸν ὄσιον τοῦτον Πατέρα, τὸν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις ἄριστον ὑπογραμμὸν τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας καὶ πύκτην ἐμπειρότατον ἐν τοῖς ἐνθέοις ἀγωνίσμασιν, Νικηφόρον τὸν λεπρόν, τό καύχημα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ πάντων ἡμῶν πρέσβυν πρὸς Θεὸν θερμότατον. Οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείμεν πάντες, ἐν ὑπομονῇ καὶ μετάνοιᾳ εὐαρεστήσαι τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν, Πατρὶ, Υἱῷ τε καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ, ᾧ ἡ τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

ᾠδή ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἰκανώτατόν σε ἔγνωμεν διδάσκαλον, νήψεως καὶ ἀπαύστου εὐχῆς· παρ' Ἀνθίμου γάρ Νικηφόρε, ἔμαθες αὐτήν, καὶ ἔψαλλες ὅλη σου ψυχῇ· εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀριστεύσας ἐν τιμίοις ἀγωνίσμασιν, στέφανον ἀνεδήσω λαμπρόν· καὶ ἀμάραντον Νικηφόρε, ὅθεν ἐν χαρᾷ, Κυρίῳ τὴν αἴνεσιν βοᾷς· εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σηλωτῆς Ἰώβ τοῦ θείου ἀνεδέδειξαι, λέπτωσιν καρτερήσας σαρκός· καὶ τὰ ἔλκη σου Νικηφόρε, φέρων ἀνδρικῶς, γηθόμενος ἔψαλλες αἰεὶ· εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

ᾠραιότητος ὡς σκὴνωμα ὑπάρχουσα, Δέσποινα Θεοτόκε Ἄγνη· τὸν ὑπέρτερον ἐν τῷ κάλλει, ἔτεκες Θεόν, καὶ ἅπαντας ἠγείρας βοᾷν· εὐλογημένη ἡ Θεόν, ἀποτεκοῦσα σαρκί.

Καταβασία.

Νέους εὐσεβεῖς, καμίνῳ πυρός προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεῦμα δρόσου, ἀβλαβεῖς διεφύλαξε, καὶ θεοῦ ἀγγέλου συγκατάβασις· ὅθεν ἐν φλογὶ δροσιζόμενοι, εὐχαρίστως ἀνέμελλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεός, εὐλογητός εἶ.

ᾠδή η΄. Ἐκ φλογός τοῖς ὀσίοις.

Ἰκανά τῶν ἀγώνων, ἔστησας τρόπαια, καί Θεόν στεφο-
δότην, ἄθλοις σου ἠΰφρανας· ὅθεν παρ' Αὐτοῦ, λαμπρά,
γέρα ἐκόμισας· καί τῆς εὐωδίας, τά ρεῖθρα Νικηφόρε.

Σοφιστήν τῆς κακίας, πάτερ ἐγέλασας, καί σοφίας τῆς
ἄνω, ἔσοπτρον γέγονας· βλέπειν τά μακράν, καλῶς, λέ-
γειν τά μέλλοντα· καί ἐπιγινώσκειν τά θεῖα Νικηφόρε.

Ἰερόν Παρακλήτου, στόμα γεγένησαι, καί παρήγορον λό-
γον, χαίρων μετέδωκας· πόνων γάρ ὁδόν, δραμῶν, δέδει-
ξαι μέτοχος· τῶν εἰρηνοδώρων, χαρίτων Νικηφόρε.

Θεοτοκίον.

Ἄυνατόν ἐν ἰσχυΐ, Λόγον ἐκύησας, ὡς Αὐτός ἠβουλήθη,
Πάναγνε Δέσποινα· φύσεως θεσμούς, σεμνή, μόνη
ἐκαίνισας· σοί οὖν προσφωνοῦμεν, τό χαῖρε εἰς αἰῶνας.

Καταβασία.

Μυστήριον παράδοξον ἢ Βαβυλῶνος ἔδειξε κάμιнос,
πηγάσασα δρόσον· ὅτι ρεῖθροις ἔμελλεν ἄϋλον πῦρ,
εἰσδέχεσθαι ὁ Ἰορδάνης καί στέγειν σαρκί βαπτιζόμενον τόν
Κτίστην· ὃν εὐλογοῦσι λαοί, καί ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

ᾠδή θ΄. Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Στίχ.: Μεγάλυνον ψυχὴ μου λεπρῶντα Νικηφόρον, τόν
ἄθλοις καρτερίας λαμπρῶς μεγαλυνθέντα.

Ως μέγαν πλοῦτον πιστοῖς κατέλιπες, τά ἱερά καὶ πλήρη εὐωδίας σου λείψανα· ἐν αὐτοῖς γάρ Πνεύματος, Ἁγίου πολλή, χάρις κατασκηνοῦσα· νέμει ἐκάστοτε, ῥῶσιν Νικηφόρε καὶ ζωῆς, θεῖαν ἀπόλαυσιν.

Στίχ.: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, λεπρῶντα Νικηφόρον, ὁσίῳν θεῖους δήμους κοσμήσαντα πρεπόντως.

Ραδίως τρίβον στενήν ἐβάδισας, ἐν πλατυσμῶ καρδίας Νικηφόρε πανόλβιε· καὶ αὐλὰς κατώκησας, τὰς πλήρεις φωτός, πόλεως οὐρανοῦ· ἔνθα Κυρίῳ σου, σὺν τοῖς ἀπ' αἰώνων ἐκλεκτοῖς, προσάγεις αἶνεσιν.

Δόξα.

Στίχ.: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, λεπρῶντα Νικηφόρον, Χαρίτων Παρακλήτου θησαύρισμα εὐῶδες.

Αγγέλων ἅμα εὐφραίνει τάγμασιν, ἐν οὐρανοῖς ἀφράστως Νικηφόρε αἰοίδιμε· τῇ σαρκί ὡς ἄυλος, ἡσκήθης ἐν γῆ, πόνους καθυπομείνας· θεῖῳ φρονήματι, ὅθεν νῦν μετέχεις τῆς τερπνῆς, ἀγαλλιάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Στίχ.: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Σοφίαν Λόγον Θεοῦ καὶ Δύναμιν, ἐν σῆ γαστρὶ Παρθένε παραδόξως ἐκήησας· καὶ Ἀδάμ ἀνήγαγες, εἰς θρόνον Θεοῦ, δόξης τε παραστάτην· τοῦτον ἐποίησας, ἵνα σοῦ δοξάζῃ ἐκτενῶς, τὴν ἀγαθότητα.

Στίχ.: Μεγάλυνον ψυχή μου τήν τιμιωτέραν, καί
ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Καταβασία.

Α πορεῖ πᾶσα γλῶσσα εὐφημεῖν πρός ἀξίαν· ἰλιγγιᾶ δέ
νοῦς καί ὑπερκόσμιος ὑμνεῖν σε, Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθή
ὑπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου· καί γάρ τόν πόθον οἶδας τόν
ἐνθεον ἡμῶν· σύ γάρ Χριστιανῶν εἶ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάρια.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανόν τοῖς ἄστροις.

Τά ἀλγεινά τῆς λέπρας, καθυπομείνας ἀδρικῶς, τόν
τῆς ψυχῆς σου χιτῶνα, ἐλάμπρυνας πανευπρεπῶς, ᾧ
Νικηφόρε τῆς νίκης, φερωνυμῶν τῆς καλλίστης.

Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Ἡ τῶν ὑδάτων φύσις, πᾶσα ἀγάλλου ἐν χαρᾷ, ὁ γάρ τῶν
πάντων Δεσπότης, ἐν Ἰορδάνη ποταμῷ, ἐκὼν μολεῖ
βαπτισθῆναι, ὑπό τοῦ θεοῦ Προδρόμου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΝΟΥΣ

Ἴστῶμεν στίχους δ' . καί ψάλλομεν
τά ἀκόλουθα Προσόμοια.

Ἦχος α' . Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Εορταζέτω νῦν Κρήτη, ἡ μεγαλόνησος, καί οἶα μήτηρ
χειρας, γηθοσύνως κροτεῖτω, μέλπουσα τόν ταύτης,
ἄρτι υἷόν, Νικηφόρον τόν πάνσεπτον, τόν ὑπομείναντα λέ-
πρας τά ἀλγεινά, τοῦ ἀδάμαντος στερρότερον.

Ως ὁ Ἰώβ Νικηφόρε, γενναίως ἔφερεις, ἐκ παίδων ὀρ-
φανίαν, ξενιτεῖαν τε θλίψεις, λέπραν καί ὀδύνας, καί
σκοτασμόν, τῶν προσκαίρων ὀμμάτων σου, ἀλλ' οὐρανίων τά
κάλλη καινοπρεπῶς, ἐθεάσω ἐν καρδίᾳ σου.

Υπομονῆς Νικηφόρε, κανών γεγένησαι, τῆς καρτερί-
ας μέτρον, ἐγκρατείας ἢ στάθμη, λύχνος φωτοφόρος,
ὑπακοῆς, προσευχῆς τε διδάσκαλος, τῆς ταπεινώσεως βά-
θρον ὑποποιόν, καί πραότητος θησαύρισμα.

Ταῖς νουθεσίαις Ἀνθίμου, ὑπέικων γέγονας, Σιών τῆς
ἄνω λίθος, χρυσαυγῆς Νικηφόρε, πλεόν τῆς χιόνος,
τῆ σῆ ψυχῆ, καθαρεύων μακάριε, καί ἀπαστράπτεις λειψά-
νοις σου ἱεροῖς, εὐωδίαν τήν οὐράνιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τό τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ιερώτατον ταμεῖον, τό τῆς χιόνος καθαρώτερον ἔσοπτρον τῶν ἀρετῶν, Χριστοῦ τοῦ πραέος καί ταπεινοῦ τῆ καρδία, τόν ἐράσμιον φίλον, Νικηφόρον μεγαλύνωμεν. Καί γάρ τῆ ψυχῇ αὐτοῦ, ἐμεγάλυνε τόν Κύριον, τά Τούτου γλυκέα λόγια, ἀπό στήθους ψάλλων ἐκτενῶς, στόμα δέ παρήγορον ἐγένετο τοῖς πᾶσι. Πρεπόντως οὖν παρά Χριστοῦ ἐτιμήθη, τῆ τῶν λειψάνων αὐτοῦ ἀρρήτῳ εὐωδία, εὐφραίνων ἀεί τούς προσκυνοῦντας αὐτά, καί τήν πανέορτον αὐτοῦ μνήμην δοξάζοντας.

Καί νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Ἡ τῶν γηγενῶν παραπεσοῦσα φύσις, γηθοσύνης νῦν προεόρτασον, τῆς μεγάλης εὐλογίας τά προοίμια. Ἴδού γάρ ὁ Ὑψιστος Θεός, καί Βασιλεύς τῶν αἰώνων, ἐν τοῖς ποταμίοις ὕδασι, ἐγγίξει βαπτισθῆναι· ἵνα δι' ὕδατος εἰς οὐρανοῦς, πάντας ἀνυψώσῃ, καί βασιλείας χαρίσῃται τό ἀξίωμα. Σύν τῷ Ἀδάμ καί ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, τῆς σωτηρίου χαρᾶς τήν ἀντίδοσιν, οὕτω βοῶντες· ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καί τῶν Δυνάμεων Κύριος, εἰς τούς αἰῶνας, δόξα Σοι.

Δοξολογία Μεγάλη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τυπικά καί εἰς τοὺς Μακαρισμοὺς ἡ γ´. καί στ´. ὡδή
ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ ὁσίου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος α´. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Νικηφόρου Ὁσίου, τοῦ λεπροῦ τὰ παλαίσματα, καί
τὴν ἐν ἀσκήσει ἀνδρεία, κατεπλάγησαν Ἄγγελοι· ὡς
ἄλλος γὰρ Ἰώβ τὰ ἀλγεινά, ὑπέμεινε δοξάζων τὸν Θεόν, νῦν
δέ δόξη ἐστεφάνωται παρ' Αὐτοῦ, θαυμάτων διακρίσεις.
Χαίροις τῶν Μοναστῶν χειραγωγέ, χαίροις φωτός ὁ πρόβο-
λος· χαίροις ὁ εὐωδίας χαρμονήν, προχέων ἐκλειψάνων σου.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ´. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τῆς καρτερίας ἀθλητὴν τὸν γενναιότατον,
ὑπομονῆς τε τὸν ἀλύγιστον ἀδάμαντα,
τὸν ἐν θλίψει ἀσθενείας δοκιμασθέντα·
καὶ ὡσαύτως τὸν Θεόν δοξολογήσαντα,
Νικηφόρον τὸν λεπρόν ἐγκωμιάσωμεν·
τούτῳ λέγοντες· **Χαίροις νίκης φερώνυμε.**

Ἀπόστολος.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος βαρὺς (Ψαλμὸς ριε´).

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

**Στίχ.: Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν
ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;**

Αδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ,
εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις,

πραότης, ἐγκράτεια· κατά τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, πνεύματι καί στοιχώμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐάν καί προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τόν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτόν, μὴ καί σύ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τά βάρη βαστάζετε, καί οὕτως ἀναπληρώσατε τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλουῖα (γ'). Ἦχος α'. (Ψαλμός ρια').

Στίχ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον.

Ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Εὐαγγέλιον (ὁσιακόν).

Μεγαλυνάριον.

Αεῦρο φιλοχρίστων θεία πληθὺς, τοῦ Χριστοῦ τόν φίλον Νικηφόρον νῦν τόν λεπρόν· ὕμνοις ἐγκωμίων κοσμήσωμεν ἀξίως, ὡς θείας καρτερίας, πύκτην πανάριστον.

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Δίστιχα. Ἀκροτελεύτια.

Υπομονήν μοι βράβευσον ἐν λύπαις Νικηφόρε, ὁ λέπρας τήν ἀνούπιστον ὀδύνην ὑπομείνας. Καί τῷ Θεῷ εὐχαριστεῖν ἐν πᾶσιν δίδαξόν με, ἢ σέ ἐγκωμιάζουσα κραυγάζει Ἰσιδώρα, ὡς ἂν εὐχαῖς σου εὐροῖμοι ζωῆς τὰς ἀντιδόσεις.

ΤΕΛΟΣ·

**ΚΥΡΙΩ ΔΕ, ΤΩ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΛΕΙΩΤΗ,
Ἡ ΔΟΞΑ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ Ἡ ΤΙΜΗ
Εἰς τοῦ αἰῶνα τῶν αἰῶνων. ΑΜΗΝ.**

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΛΕΠΡΟΥ
ΤΟΥ ΛΡΤΙ ΤΗ ΚΑΡΤΕΡΙΑ ΛΑΘΗΓΑΝΤΟΣ
ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΧΙΩ.

(Οὗ ἡ ἱερά μνήμη ἐπιτελεῖται τὴν 4ην Ἰανουαρίου).

(Ποίημα Ἰσιδώρας Μοναχῆς Ἀγieroθεϊτίσσης).

“Ψυχῆς μου χεῖλη λάμπρυνον τά θαυμαστά σου ἄδειν,
ὦ Νικηφόρε τῶν λεπρῶν ἢ πάγκαλος λαμπρότης”.

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως.

Κύριε εἰσάκουσον...

Μεθ’ ὃ Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ
ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου (**Τετράκις**).

Ἦχος δ’. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Λνδρειοφρόνως τῆς σαρκός σου τὴν λέπραν, καθυπο-
μείνας ὡς Ἰώβ Νικηφόρε, τῆς σῆς ψυχῆς ἐξήγνισας,
λαμπρῶς τὴν στολήν· τέλεον τὴν κλίμακα, ἀρετῶν δέ ἀνέβης,
φθάσας τῇ ἀσκήσει σου, πολιτείαν ἀγγέλων· ἀδιαλείπτως
ψάλλων τῷ Θεῷ, σοὶ δόξα πρέπει, Τριάς ὁμοούσιε.

Δόξα. **Τό αὐτό.**

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δέ διεφύλαξεν, ἕως νῦν, ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ, σούς γάρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καί ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Χαῖρε Νικηφόρε λεπρῶν καινή λαμπρότης».

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡδή α΄. Ὑγράν διοδεύσας.

Χαρίτων τό σκεῦος τό καθαρόν, χιόνος ἀπάσης τόν λευκότερον τῆ ψυχῇ, λεπρόν Νικηφόρον δεῦτε πάντες· καθαρωτάταις ὡδαῖς μεγαλύνωμεν.

Ἄγάπης σφραγίδα τήν ἱεράν, τῆς πίστεως δρόμον τόν τελέσαντα ἀνδρικῶς, ἐλπίδι τῆς ἄνω Βασιλείας· νῦν Νικηφόρον λεπρόν μακαρίσωμεν.

Ἰδρῶσιν ὀσίας σου ἀγωγῆς, ψυχὴν σου τήν θείαν Νικηφόρε παναληθῶς, ποιήσας χρυσοῦ λαμπροτέραν· εἰς τοῦ Θεοῦ σου τάς χεῖρας παρέθηκας.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων ἀρρήτων τοῦ Γαβριήλ, ἀκούσασα Κόρη Παναγία πανευπειθῶς, Θεόν ἀπεκύησας τῷ κόσμῳ· παρακοήν τε τῆς Εὔας ἠνόρθωσας.

Ὦδή γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐκ τῆς Κρήτης προήλθες, ὡς νεαυγῆς ἥλιος, πᾶσαν δέ τὴν γῆν ἀνταυγείαις, τῆς πολιτείας σου, καινοποιεῖς εὐπρεπῶς, υἱέ φωτός Νικηφόρε, καί παθῶν τὴν ζόφωσιν, λύεις ἐκάστοτε.

Νονεχῶς Μοναζόντων, τρίβον στενήν ἤγνυσας, πάση ἐγκρατεία παμμάκαρ, ἐνδιαιτώμενος, καί Ἄσωμάτων χορούς, φθάσας σαρκί Νικηφόρε, ἀληθῶς ἐτίμησας, σχῆμα ἰσαγγελον.

Ἰαμάτων ὁ ἔχων, τό ἀχανές πέλαγος, καί ἐν ἀσθενείᾳ παιδῶν, οὓς παραδέχεται, ὡς ἀνοθεύτους υἱούς, Χριστός σαρκός σοι τὴν λέπραν, Νικηφόρε δέδωκε, φίλτρου εἰς πίστωσιν.

Θεοτοκίον.

Κυριώνυμε Κόρη, κόσμου παντός Δέσποινα, τὴν δεδουλωμένην ψυχὴν μου, τοῖς παραπτώμασι, ταῖς Μητρικαῖς σου λιταῖς, δεῖξον παθῶν ἀνωτέραν, εἰς τὴν πρώτην δόξαν μου, πάλιν ἀνάγουσα.

Ἰάτρευσον, ἡμῶν τὰ πάθη πρεσβείαις σου Νικηφόρε, ὁ βαστάσας τῆς σῆς σαρκός ἀνδρείως τὴν λέπρωσιν, εἰς τέλειον μέτρον τῆς καρτερίας.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καί ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος.

Αἴτησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Ο δύνας μακράς, τῆς λέπρας ἐκαρτέρησας, γενναία ψυχῇ, καὶ γνώμη καρτερόφρονι, τῷ Θεῷ φθεγγόμενος· Νικηφόρε ἄσμα γηθόμενος, καὶ μεγαλύνων χείλεσιν ἀγνοῖς, τὴν θεῖαν ἀπαύστως ἀγαθότητα.

Ὦδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η δονάς τὰς τοῦ σώματος, πάσῃ ἐγκρατεία πολιτευόμενος· Νικηφόρε ἀπενέκρωσας, τό δέ πνεῦμα θεῖως ἀνεζώωσας.

Φερωνύμως τῆς κλήσεως, τῆς ἐπουρανίου μάκαρ γεγόμενος· Νικηφόρε κατενίκησας, παρατάξεις πάσας τοῦ ἀλάστορος.

Οφθαλμῶν σου τὴν πῆρωσιν, φέρων Νικηφόρε ἔνδον σου ἔβλεπες· ἐπιλάμψεις θεῖου Πνεύματος, καὶ λαμπρῶν ἀκτίνων φῶς ἀπρόσιτον.

Θεοτοκίον.

Ρητορεύσεις πεπλήρωνται, τῶν προφητευόντων ἐν σοὶ πανάμωμε· ἀπειράνδρως γὰρ ἐκύησας, ὄνπερ πάλαι οὔτοι προηγόρευσαν.

Ὦδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εστησας τὸν νοῦν, ἐπὶ πέτραν τοῦ Κυρίου σου, Νικηφόρε διό ἔμεινας στερρός, ὥσπερ ἀδάμας, ἀλγηδόσι μὴ πτοούμενος.

Λέπραν τῆς σαρκός, ὡς Ἰώβ ἐνεκαρτέρησας, διό λάμπεις Νικηφόρε τῇ ψυχῇ, ὑπέρ χρυσίον, καί ἀργύριον πολυτιμον.

Ἐθηκας Θεῷ, Νικηφόρε τὴν ἐλπίδα σου, ὀρφανῶν τε καὶ χηρῶν προασπιστῆ, πατρῶων σπλάγχνων, παρ' οὗ εὗρες τὴν ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Πύργος ὀχυρός, κατ' ἐχθρῶν ὑπάρχεις Δέσποινα, καταράπτουσα αὐτῶν τὰς μηχανάς, ὡς τετοκυῖα, τὸν ἰσχυρὸν ἀπροσμέτρητον.

ᾠδή στ'. Τὴν δέησιν.

Ῥωννύμενος, τοῦ Θεοῦ τῇ χάριτι, ἐκ παθῶν τῶν χαμερπῶν Νικηφόρε· τό ἀσθενές, τῆς σαρκός σου ἐδέχθης, ὡς τῆς Θεοῦ συμπαθείας τό δῶρημα· τοῦ στέργοντος τὴν τῶν βροτῶν· σωτηρίαν δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

ᾠς λύχνον σε, τῆς Τριάδος ἔγνωμεν, Νικηφόρε ἐπὶ ὄρους τεθέντα· καὶ ἰλαρῶς, διαχέοντα πᾶσι, τὸν φωτισμόν καὶ τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος· τὴν λύουσαν ἀχλὺν παθῶν· καὶ φραιδρύνουσαν γῆς τὰ πληρώματα.

Νενίκηκας, τοῦ ἐχθροῦ ὑψώματα, Νικηφόρε ταπεινώσει σου θεία· ὅτι ψυχῇ, εὐγνωμόνῳ ἐδέχθης, τῇ σῆ σαρκὶ ἀλγηδόνας καὶ στίγματα· καὶ γέγονας παναληθῶς· τῆς χιόνος ἀμέτρως λευκότερος.

Θεοτοκίον.

Κοιλία σου, ἡ ἀγία γέγονε, Μαριάμ τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· ὅτι Θεός, ἐν αὐτῇ ἐχωρήθη, ὃν οὐρανοῦ οὐ

χωροῦσι τὰ πέρατα· Αὐτόν δυσώπει μητρικῶς· τῆς παθῶν με
ρύσθηται στενώσεως.

Ϊάτρευσον, ἡμῶν τὰ πάθη πρεσβείαις σου Νικηφόρε, ὁ βα-
στάσας τῆς σῆς σαρκός, ἀνδρείως τὴν λέπρωσιν, εἰς τέ-
λειον μέτρον τῆς καρτερίας.

Ληραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' εσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς
ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεῦει, ὡς δεδήλωται.

Κοντάκιον. Ἦχος β' . Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Λσθeneίας τὴν στενὴν ὁδὸν ἐπεβάδισας, Νικηφόρε καὶ
ὀλοσχερῶς ἠκολούθησας, τὸν Δεσπότην ὡς εὐπειθῆς
καὶ ἄξιος υἱός· ζυγὸν τούτου δέ τὸν ἑλαφρύν, καὶ τό φορτίον
τό χρηστόν, ἐν τοῖς ὤμοις ἐβάστασας· χαίρων ὅθεν εἰσηλθες,
εἰς δόξης τῆς αἰωνίου, τὰς καταπαύσεις τὰς τερπνάς, χαρμο-
σύνης ἀγαλλόμενος.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. (δίς)

Στίχ.: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ματθαῖον (ια' , 27-30)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πάντα μοι παρεδό-
θη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν
εἰ μὴ ὁ Πατήρ, οὐδέ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ Υἱός

καὶ ᾧ ἐάν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶὸς εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Κλίμακα οὐράνιον, τῶν ἀρετῶν Νικηφόρε, λογισμῶ θεόφρονι, καὶ ψυχῆς στερότητι ἀναβέβηκας· ὡς Ἰώβ ἔφερες, τῆς σαρκὸς γὰρ λέπραν, καὶ ὀμμάτων σου τὴν πῆρῳσιν· πληγὰς καὶ στίγματα, καὶ τὴν τῶν μελῶν πᾶσαν κάκωσιν· εἰς ὕψος δὲ αἰρόμενος, τὰ τῶν οὐρανίων ἐώρακας· κάλλη καὶ τὴν δόξαν, ἣν Κύριος ἠτοίμασεν Θεός, τοῖς ἐκτελοῦσιν ἐκάστοτε Αὐτοῦ τὰ προστάγματα.

Εἶτα ὁ ἱερεύς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Κύριε ἐλέησον (12).

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Αδιάλειπτον ἔσχες, προσευχὴν ὡσπερ ἔργον ἐν βίῳ ἄριστον, δι' ἧς Θεῷ ὠμίλεις, Ἀγγέλων πολιτείαν, Νικηφόρε μιμούμενος· ὁ τῶν πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ιθυνόμενος μάκαρ, παρ' Ἀνθίμου τοῦ πάνυ ἐν Χίῳ ἤνυσας, ἀσκήσεως τόν δρόμον, καί τρόπαια μεγάλα, Νικηφόρε ἐπέγραψας· διό στεφάνους χειρί, ἐδέξω ζωφόρῳ.

Νέμων θείας εὐχάς σου, Νικηφόρε Κυρίῳ τό μεσονύκτιον, μετέωρος ἐπήρθης, ξενίσας μαθητήν σου, σέ ἰδόντα Εὐμένιον· μεθ' οὗ τόν ὕμνον Θεῶ, προσάγεις εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ τοῦ μάννα σε στάμνος, ἀληθῶς προετύπου Παρθενομήτορ Ἄγνη, καί γάρ ἐν τῇ γαστρί σου, ἐφύλαξας τόν Ἄρτον, τῆς ζωῆς τόν Οὐράνιον· Χριστόν ψυχάς τῶν πιστῶν, ἐκτρέφοντα ἀρρήτως.

Ὦδή η' . Τόν Βασιλέα.

Λόγοις σου θείοις, καί νουθεσίαις σοφαῖς σου, ταῖς ψυχαῖς θλιβομένων γλυκεῖαν, τήν παρηγορίαν, παρεῖχες Νικηφόρε.

Ἄκτημοσύνης, σέ θησαυρόν Νικηφόρε, ἀσφαλῆ καί μέγαλον πλουτοῦμεν, ὅτι τῇ καρδίᾳ, πτωχός μάκαρ ἐγένου.

Μακράν τά ὄντα, ὡσεὶ ἐγγύς ἐνοπτρίζου, ψυχικοῖς ὀφθαλμοῖς Νικηφόρε, ὅτι διοράσει, τῇ θείᾳ ἐκοσμήθης.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, τῇ θείᾳ δόξῃ Παρθένε, Βασιλεῖ δεξιόθεν παρέστης, τῷ ἐπουρανίῳ, ὡς Δέσποινα τοῦ κόσμου.

ᾠδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ραδίως τό φορτίον, λέπρας βαρυτάτης, ὦ Νικηφόρε βαστάσας, εἰς πόλιν Θεοῦ, τήν ἐλευθέραν μετέβης, κούφως πτερούμενος.

Οσπόρος Νικηφόρε, τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς ἀγαθῆς καί καλῆς σου, καρδίας τήν γῆν, γεωργηθεῖς τόν πολύχουν, στάχυν ἐποίησεν.

Τόν λύχνον τῆς ψυχῆς σου, πλήσας Νικηφόρε, ὑπομονῆς ἐν ἐλαίῳ, Νυμφίος Χριστός, χορῶ φρονίμων παρθένων, σέ συνηρίθμησεν.

Ηθήκη σῶν λειψάνων, βλύζει Νικηφόρε, τοῦ Παρακλήτου τήν χάριν, ὁσμήν τε ζωῆς, τοῖς εὐλαβῶς προσκυνοῦσι, ταύτην ἐκάστοτε.

Θεοτοκίον.

Σελήνη Θεοτόκε, ὡς παμφαεστάτη, ἐξανατέλλεις τῷ κόσμῳ, τό ἄδυτον φῶς, ὡς τετοκυῖα τῆς Δόξης, τόν μέγαν Ἥλιον.

Ἄξιόν ἐστι ὡς ἀληθῶς...

Καί τά παρόντα Μεγαλυνάρια, ὧν ἡ ἀκροστιχίς: «Ἰσιδώρας».

Ἰνα αἰωνίου σε χαρμονῆς, μέτοχον ποιήσῃ ὁ Δεσπότης ἐν οὐρανοῖς, μάλιστα καί θλίψεις ἐν βίῳ σοι τῆς λέπρας· ἐδίδου Νικηφόρε, πατήρ ὡς εὐσπλαγχνος.

Στάθμην σέ ἐγκώκαμεν ἀκριβῆ, ταπεινοφροσύνης ἐγκρατείας ὑπογραμμόν, στῦλον ἀγρυπνίας ὑπακοῆς ἐργάτην· εὐχῆς τε Νικηφόρε, μέγαν διδάσκαλον.

Ισχύσας πρωτίστως ὡς ὁ Ἰώβ, ἐν τῇ καρτερίᾳ Νικηφόρε τῶν ἀλγεινῶν, ὅθεν σὺν ἐκείνῳ ἀγάλλει αἰωνίως· ἀφράστῳ θεοπτίᾳ, μεγαλυνόμενος.

Δεῦρο φιλοχρίστων θεία πληθὺς, τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον Νικηφόρον νῦν τὸν λεπρόν· ὕμνοις ἐγκωμίων κοσμήσωμεν ἀξίως, ὡς θείας καρτερίας, πύκτην πανάριστον.

Ψριμος ὡς βότρυς ἐν τοῖς ληνοῖς, πανωδύνου λέπρας Νικηφόρε ἀποθλιβείς, ἔδωκας τὸν οἶνον τῶν ἀρετῶν τὸν θεῖον· εὐφραίνοντα καρδίας, τῶν εὐφημούντων σε.

Ράβδον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἔχων Νικηφόρε βακτηρίαν ὡς κραταιάν, ἔδραμες εὐτόνως τὴν στενωπὸν τοῦ βίου· εἰς θεῖων σκηνωμάτων πλάτος ἀπάγουσαν.

Λκμων ὡς ὑπάρχων ὑπομονῆς, ἄκαμπτος ἐδείχθης Νικηφόρε ἐν τοῖς δεινοῖς, καὶ ἐν τῷ χαλκείῳ δοκιμασθεὶς τῶν πόνων, χρυσοῦ ἀπαστράπτεις, πάνυ λαμπρότερον.

Σήμερον δυνάμεις Ἀγγελικαί, χαίρουσιν ὀρῶσαι Νικηφόρου θείαν ψυχὴν, θρόνῳ τοῦ Δεσπότη σὺν τούτοις παρεστῶσαν· καὶ δόξῃ ἐλλαμφθεῖσαν, τῆς καθαρότητος.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί...

Τρισάγιον. Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου.

Τῆς σαρκός σου τὴν λέπραν, παιδιόθεν ἐβάστασας, ὥσπερ ὁ Ἰώβ Νικηφόρε, ὀφθαλμῶν τε τὴν πῆρῳσιν· ἀλλ’

ὄμμασι καρδίας καθαροῖς, ἑώρας φῶς ἀνέσπερον Χριστοῦ, καί φωτί ἀδιαλείπτων σου προσευχῶν, φαιδρύνεις τοὺς βοῶντας σοι· χαίροις τῆς καρτερίας ἀθλητά, χαίροις τῆς Κρήτης βλάστημα· χαίροις θείου Ἀνθίμου μαθητά, τῆς Χίου ἐγκαλώπισμα.

**Ὁ ἱερεὺς μνημονεὺει καὶ ἀπόλυσις.
Πρὸ δέ τοῦ Δι' εὐχῶν, τὰ ἀκόλουθα:**

Ἦχος β' . Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σέ νεκρόν.

Χαίροις καρτερίας ἀθλητά, τῆς παρηγορίας ὁ λύχνος, ἐλπίδος θεία εἰκὼν, πίστεως ἐκσφράγισμα, ἀγάπης πλήρωμα· προσευχῆς ὁ διδάσκαλος, κανὼν ἐγκρατείας, πλουτοῦ πολυέραστος, τῆς καθαρότητος. Λέπρας παιδευθεὶς τῇ καμίνῳ, λάμπεις Νικηφόρε τῷ κόσμῳ· τοῦ χρυσοῦ ἀμέτρως θαυμαστότερον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ἄμωτος οἰκτίρμων.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σέ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίστιχον Ἀκροτελεύτιον

ὦ Νικηφόρε Ὅσιε, λεπρῶν ἢ κοσμιότης,
δέχου πτωχὴν μου δέησιν κράζει σοὶ Ἰσιδώρα,
καὶ ἔλεός μοι πλούσιον παράσχου σαῖς πρεσβείαις.

ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΗΜΩΝ, ΔΟΞΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ.
ΑΜΗΝ.

© Έκδοτική παραγωγή

ΣΑΪΤΗΣ

Τηλ. 210-34.76.090